

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **N. V. T.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 7 Ca 237/2009 - 55,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 7 Ca 237/2009 - 55, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 8. 2009, č. j. CPR-8811-2/ČJ-2009-9CPR-V234, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 472 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2009, č. j. CPR-8811-2/ČJ-2009-9CPR-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov, (dále též „správní orgán prvého stupně“) ze dne 13. 5. 2009, č. j. CPUL-1983-20/ČJ-2009-044061-HONS, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění z území České republiky; doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok, a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 11. 4. 2012, č. j. 7 Ca 237/2009 - 55, zamítl.

Co se týká skutkového stavu věci, městský soud při svém rozhodování vycházel z toho, že dne 3. 3. 2009 bylo správnímu orgánu prvého stupně doručeno sdělení Úřadu práce v Mostě ze dne 25. 2. 2009 o výsledku kontroly provedené dne 11. 9. 2008. Kontrola byla provedena společně s příslušníky cizinecké policie a byla zaměřena na výkon nelegální práce, ve smyslu zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Na místě kontroly - ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & Co., s. r. o., v obci Korozluky, provozovala svoji činnost společnost Euromontec CZ, s. r. o.; zde bylo kontrolováno 32 osob, přičemž bylo zjištěno, že některé z nich (mezi jinými i žalobce) zde vykonávaly nelegálně výdělečnou činnost. Správní orgán prvého stupně dne 14. 4. 2009 zahájil řízení ve věci správního vyhoštění, žalobce za přítomnosti tlumočníka vyslechl a seznámil ho se všemi podklady řízení. Žalobce ve správním řízení uvedl, že v Korozlukách pracoval, že věděl, že k činnosti potřebuje platný živnostenský list a že ho zprostředkovatel ujistil, že veškeré potřebné dokumenty zajistí.

Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, městský soud se především vypořádal s namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce tvrdil, že z výroku není patrné, kterou ze čtyř skutkových podstat uvedených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců měl naplnit. Městský soud konstatoval, že žalovaný vzal za prokázané, že žalobce v srpnu 2008 provozoval výdělečnou činnost podléhající dani, aniž k tomu měl oprávnění podle zvláštního právního předpisu, protože v době kontroly neměl živnostenské oprávnění a nebyl zapsán v obchodním rejstříku. Zároveň bylo zjištěno, že pracovní činnost žalobce vykonával, aniž by měl uzavřenou pracovní smlouvu nebo jinou dohodu o práci a aniž by měl povolení k zaměstnání. Za práci odvedenou žalobcem si mezi sebou obě společnosti fakturovaly určitou částku. Ač se žalobce domníval, že bude provozovat podnikatelskou činnost, neměl k tomu oprávnění, a jeho postavení fakticky bylo v pozici zaměstnance, který byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Důvodem pro vyhoštění tak byl první i druhý důvod uvedený v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nedostál tomu, aby mohl být považován za legálního zaměstnance (neměl povolení k zaměstnání), ani tomu, aby mohl být považován za osobu samostatně výdělečně činnou (neměl živnostenské oprávnění a nebyl zapsán v obchodním rejstříku).

Základní skutkové východisko, a sice že žalobce vykonával v době kontroly nelegální práci, přitom městský soud aproboval. Uvedl, že aktivita žalobce pro společnost Euromontec CZ, s. r. o. vyplývala kromě faktury č. 20080042 (vystavené touto společností odběrateli, společnosti Maurice Ward & Co., s. r. o., za 15 226 hodin, které v měsíci srpnu 2008 všichni zaměstnanci odpracovali v Korozlukách) i z přílohy k Dohodě o dočasném přidělení zaměstnanců č. 2008/1 a z přehledu docházky žalobce. Poukázal na to, že se

správní orgány nespokojily jen s tím, že Úřad práce zjistil žalobcovu přítomnost na pracovišti, ale vycházely i z dalších listinných dokladů; žalobce navíc sám při jednání uvedl, že v Korozlukách pracoval a povolením k zaměstnání ani živnostenských listem v té době nedisponoval.

Ani další žalobní námitce, dle které zástupci žalobce nebylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu, týkajícího se kontroly provedené úřadem práce, čímž bylo zasaženo do jeho procesních práv, městský soud nepřisvědčil. Uvedl, že odmítnutí nahlédnutí do spisu úřadu práce, týkajícího se kontroly u společnost Euromontec CZ, s. r. o., tento následek nemělo. Ze správního spisu, týkajícího se řízení o správním vyhoštění, totiž vyplývá, že při jednání dne 13. 5. 2009 (o němž byl sepsán protokol) byl žalobce seznámen s obsahem vyjádření úřadu práce ze dne 25. 2. 2009 i se všemi postoupenými podklady; ke všem podkladům se mohl vyjádřit a jeho procesní práva tak byla zcela zachována. Tyto podklady pak byly použity jako důkazy v daném řízení. Advokátem se žalobce se nechal zastoupit až v řízení o odvolání a z ničeho ve spise nevyplývá, že by tomuto zástupci bylo právo nahlédnout do spisového materiálu odepřeno.

Městský soud konečně nepřisvědčil ani dalším námitkám žalobce, kdy namítal, že správní řízení bylo zahájeno po uplynutí zákonné lhůty pro zahájení správního řízení z moci úřední (§ 80 odst. 2 správního řádu) a dále, že nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 139 odst. 4 zákona o zaměstnanosti (ve znění do 31. 12. 2008). Městský soud uvedl, že v prvním případě šlo pouze o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením žádné důsledky nespojuje; ve druhém případě konstatoval, že § 119 zákona o pobytu cizinců formuluje konkrétní podmínky, za kterých příslušný orgán vydá rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž splnění těchto podmínek není vázáno na existenci pravomocného výroku o vině, vydaného v přestupkovém řízení.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především opakovaně tvrdí, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Z dikce § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zahrnuje celkem čtyři skutkové podstaty jednání, které jsou svojí povahou naprosto rozlišné; stěžovatel se nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 – 99 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), a tvrdí, že již výrok rozhodnutí, v němž není dostatečně srozumitelně a určitě uvedeno, kterého konkrétního jednání se měl jeho adresát dopustit, je nepřezkoumatelný a nezákonný. Nepřezkoumatelnost výroku nebyla žalovaným napravena ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť ani z něj nelze dovodit, zda se stěžovatel dopustil nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti nebo zda provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Pokud jde o porušení § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, stěžovatel rovněž namítá, že žalovaný nehodnotil právní relevanci dohody o dočasném přidělení, neboť ta nejenže není závazná přímo vůči stěžovateli (nikdy ji nepodepsal), ale zejména je

absolutně neplatná pro rozpor s § 2 odst. 5 zákoníku práce. Stěžovatel s agenturou práce nepodepsal žádnou dohodu, a pokud ano, pak šlo o smlouvu o dílo, na kterou se výše uvedené ustanovení nevztahuje. Není tedy vůbec jasné, v jakém postavení byl stěžovatel posuzován, čímž byla zcela minimalizována jeho možnost účinné obrany, odvíjející se od toho, zda byl hodnocen v postavení zaměstnance nebo osoby samostatně výdělečně činné. Městský soud pak dovodil, že důvodem vyhoštění stěžovatele bylo nejen to, že pracoval bez povolení k zaměstnání, ale i že vykonával výdělečnou činnost bez příslušného oprávnění. Takový argument soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ještě prohloubil.

Dále stěžovatel namítá porušení svého procesního práva nahlížet do spisu, jakož i aktivně se účastnit dokazování, ve smyslu § 52 správního řádu. Stěžovateli bylo přes opakované výzvy a námitky znemožněno seznámit se s výsledky kontroly provedené Úřadem práce v Mostě, jakož i se způsobem jejího provádění. Tuto kontrolu nelze bagatelizovat, neboť její výsledky měly být zásadním důkazem v řízení o správním vyhoštění. Stěžovatel má za to, že za důkaz mohou sloužit listiny, které byly pořízeny v souladu s právními předpisy, respektive předcházelo-li jim zákonně vedené správní řízení. Stěžovatel se od počátku domáhal, aby byl seznámen s úkony správního orgánu, které předcházely výsledku kontroly, aby se mohl domáhat nezákonnosti takového postupu. To mu však bylo znemožněno a již ze skutečnosti, že podklady související s výsledky kontroly nebyly součástí spisu, je nutno dovozovat, že ani správní orgány neznaly postup, který výsledku kontroly předcházel a samy ani nemohly řádně posoudit, zda řízení, které předcházelo výsledku kontroly, bylo v souladu s právními předpisy. Stěžovatel tak tvrdí nezákonný postup orgánu, který kontrolu provedl a uvádí, že lze dovodit různé konsekvence vyplývající z nezákonného postupu, například nesprávný postup při identifikaci jednotlivých osob. Má za to, že správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Uvedl-li městský soud, že stěžovatel ani neprokázal, že by se práva nahlížet do spisu dovolával, když zástupce si zvolil až v řízení odvolacím, nemůže tato skutečnost zakládat nedůvodnost jeho námitky. V řízení o správním vyhoštění lze za porušení tohoto základního procesního práva považovat i to, bylo-li takové právo upřeno až v rámci odvolacího řízení, kde se ho jeho zástupce prokazatelně domáhal.

Stěžovatel konečně poukazuje na to, že jeho zástupci je známo několik skutkově shodných řízení, ve kterých městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, a řízení bylo následně zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu. Postup uplatněný proti stěžovateli je tak v rozporu se zásadou legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel tíž namítá, že v řadě případů bylo řízení nejen zastaveno, ale následně bylo i uděleno povolení k pobytu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Za stěžejní kasační námitku považuje Nejvyšší správní soud tvrzení, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť z něj není jednoznačně seznatelné, z jakého důvodu mu správní orgán uložil správní vyhoštění, a sice zda se dopustil nelegální závislé práce, nebo nelegální nezávislé výdělečné činnosti.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu* (zákon zde v poznámce pod čarou odkazuje např. na zákon č.455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů) *anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*.

Výkladem tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud již dříve zabýval, a to v rozsudcích ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 - 99, a ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, přičemž v obou případech se jednalo o skutkově obdobné věci (šlo o tutéž kontrolu správních orgánů zaměřenou na výkon nelegální práce ve výrobních halách v Korozlukách). V druhém z citovaných rozhodnutí dospěl k závěru, že z rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *„musí být jednoznačně seznatelné, zda cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň.“* Rozhodnutí správního orgánu, jímž se uděluje správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, obstojí v testu přezkoumatelnosti tehdy, pokud v něm budou nejen srozumitelně a jednoznačně popsána skutková zjištění správního orgánu, ale pokud z něj bude zároveň dostatečně zřejmá právní kvalifikace jednání účastníka řízení, a to tak, aby z takového rozhodnutí bylo možné učinit jednoznačný závěr, kterou ze skutkových podstat, uvedených v předmětném ustanovení zákona o pobytu cizinců, jednání účastníka řízení naplnilo.

V daném případě měl správní orgán prvého stupně vyhodnotit charakter vykonávaných prací a na základě toho vyslovit, zda stěžovatel pracoval bez povolení k zaměstnání, nebo provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, případně, zda jeho jednání mohlo naplnit obě skutkové podstaty. Právní kvalifikaci jednání ovšem nemůže správní orgán nahradit prostým popisem skutku. Popis skutku je předpokladem k tomu, aby konkrétní jednání účastníka řízení (zde stěžovatele) bylo následně podřazeno pod některou ze skutkových podstat zákona, zde stanovených v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Absence této subsumpce je v rozporu s požadavkem právní jistoty adresáta takového rozhodnutí, a jak zdejší soud zdůraznil v citovaném rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, skutečnost, zda se cizinec dopustil nelegální závislé práce nebo nelegální nezávislé

výdělečné činnosti, a za jakých okolností se tak stalo, může mít vliv i na to, na jak dlouhou dobu nebude cizinci umožněn vstup na území České republiky.

Ponechá-li Nejvyšší správní soud stranou, že nejednoznačnost výroku rozhodnutí nemůže být zhojena v rámci jeho odůvodnění (srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 - 63), nelze přehlédnout, že tímto deficitem je zatíženo i odůvodnění. V něm je uvedeno, že stěžovatel *„v období srpna 2008 pracoval v Korozlukách bez uzavřeného pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy a bez povolení k zaměstnání a bez oprávnění k provozování dani podléhající výdělečné činnosti,* (...) čímž *se dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti"*. Pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění však není rozhodující, zda cizinec vykonával nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti, nýbrž pouze to, zda se dopustil jednání, kterým naplnil některou ze skutkových podstat, vymezených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Co do právní kvalifikace se tak v prvním stupni skutečně jednalo o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tuto vadu však v napadeném rozhodnutí nenapravil ani žalovaný.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že i když je v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného nejprve jednání stěžovatele kvalifikováno jako výkon zaměstnání bez potřebného povolení, posléze již tato kvalifikace není dodržována. V dalších pasážích se hovoří o tom, že stěžovatel provozoval dani podléhající činnost, aniž by k tomu měl oprávnění podle zvláštního předpisu, popřípadě že naplnil obě zmíněné skutkové podstaty. Rozhodnutí je z tohoto důvodu vnitřně rozporné, neboť v něm není jednoznačně vymezeno, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu ad a) - byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, či - ad b) - provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo obě tyto skutkové podstaty.

Lze tedy uzavřít, že v posuzovaném případě správní orgány určitě a přesně nevymezily skutkovou podstatu jednání stěžovatele, které bylo důvodem k uložení správního vyhoštění, přičemž je nutno zmínit, jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 - 99, že toto nejednoznačné „přecházení" mezi dvěma skutkovými podstatami má svůj původ již ve zmiňovaném sdělení úřadu práce. Úřad práce totiž na jednu stranu popisuje vztah mezi společností Euromontec CZ, s. r. o., a společností Maurice Ward & Co., s. r. o., jako vztah mezi agenturou práce a uživatelem, na druhou stranu však hovoří o tom, že některé z pracujících osob (mezi nimi i stěžovatel) neměly platné živnostenské oprávnění.

Pokud městský soud ve svém rozsudku uvedl, že důvodem pro vyhoštění byl jak první, tak i druhý z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel byl fakticky v postavení zaměstnance společnosti Euromontec CZ, s. r. o., avšak nesplňoval podmínky zákona, za nichž by mohl být považován za legálního zaměstnance, přičemž zároveň nedostál ani tomu, aby mohl být považován za osobu samostatně výdělečně činnou, nelze s tímto závěrem souhlasit. Ačkoliv rozsudek obsahuje právní kvalifikaci jednání stěžovatele, a to jak z formálního, tak i faktického hlediska, Nejvyšší správní soud konstatuje, že posouzení splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců měl učinit

především správní orgán prvého stupně, který ve věci rozhodoval, případně měl tuto otázku upřesnit žalovaný. I s ohledem na již existující judikaturu v obdobných věcech proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud neměl chybějící jednoznačnou právní kvalifikaci jednání stěžovatele nahrazovat úvahou vlastní, neboť není další instancí v rámci správního řízení, ale soudem vykonávajícím kasační přezkum rozhodnutí správního orgánu. Za nastalé situace měl proto městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost.

Uvedená právní úvaha městského soudu navíc ani není dostatečně podložená z hlediska skutkových zjištění. Z výše označených listin totiž vyplývá, že stěžovatel v rozhodném období vykonával v Korozlukách pro společnost Euromontec CZ, s. r. o., závislou činnost (viz příloha k Dohodě o dočasném přidělení zaměstnanců č. 2008/1, na základě které byl stěžovatel přidělen k výkonu volné činnosti ve výrobních halách, a dále přehled docházky zaměstnanců pracujících na základě uvedené Dohody o dočasném přidělení zaměstnanců v srpnu 2008, ze kterého vyplývá, že stěžovatel, jako zaměstnanec č. 710, odpracoval v daném období 93 hodin). Z žádné listiny zařazené ve správním spise správního orgánu prvého stupně, ovšem neplyne, že by měl vystupovat jako osoba samostatně výdělečně činná; ve správním spise se nenachází například žádná faktura, kterou by stěžovatel fakturoval za odvedenou práci, žádná smlouva o dílo apod. V takovém případě ovšem nelze jednání stěžovatele posuzovat jako výkon neoprávněného podnikání, protože žádná listina nedokládá, že by stěžovatel měl provozovat dani podléhající výdělečnou činnost bez živnostenského oprávnění; to nelze dovozovat ani z toho, že později (konkrétně od 7. 10. 2008) si stěžovatel živnostenské oprávnění opatřil.

Polemizuje-li dále stěžovatel o platnosti a relevanci Dohody o dočasném přidělení zaměstnanců a poukazuje-li na to, že taková dohoda se ho netýkala, neboť s agenturou práce žádnou dohodu nepodepsal (a pokud ano, šlo o smlouvu o dílo), nemůže toto tvrzení Nejvyšší správní soud blíže hodnotit. Tvrzená smlouva o dílo není součástí správního spisu a stěžovatel ji nikdy nepředložil k důkazu. Pokud by chtěl prokázat, že vystupoval ve vztahu ke společnosti Euromontec CZ, s. r. o., jako osoba samostatně výdělečně činná, musel by své tvrzení podložit příslušnou listinou; to se však nestalo.

Nejvyšší správní soud tedy, s ohledem na popsané konkrétní okolnosti posuzovaného případu, dospěl k závěru, že právní kvalifikace jednání stěžovatele nebyla v napadených správních rozhodnutích vymezena dostatečně jasně a jednoznačně. Tato vada pak zakládá jejich nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Pokud městský soud přes tuto těžkou vadu závěry plynoucí z obou těchto rozhodnutí aproboval, jednalo se postup nesprávný. Již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno; proto je nyní naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Přestože je již konstatované pochybení městského soudu bez dalšího důvodem ke zrušení napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné, vyjádřit se stručně i k další kasační námitce.

Tvrdí-li stěžovatel, že ve správním řízení došlo k porušení jeho procesních práv tím, že mu nebylo umožněno nahlédnout do příslušného spisového materiálu Úřadu práce

v Mostě, ve věci kontroly provedené u společnosti Euromontec CZ, s. r. o., Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Podkladem pro rozhodnutí o správním vyhoštění bylo v daném případě sdělení úřadu práce, nicméně jak již bylo popsáno výše, samotný úřad práce své kontrolní závěry opřel o konkrétní listiny v předmětném sdělení řádně označené a popsané. Tyto listiny pak byly stěžovateli zpřístupněny v řízení před správním orgánem prvého stupně, byly provedeny jako důkaz, a stěžovatel měl možnost se k nim vyjádřit během ústního jednání dne 13. 5. 2009. Uvedený závěr odpovídá požadavku vyslovenému zdejším soudem v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 - 99, na nějž odkazoval stěžovatel. V něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„pokud v řízení o správním vyhoštění (...) cizinecká policie vychází z poznatků zjištěných v rámci kontroly prováděné úřadem práce a účastník řízení zpochybňuje zákonnost této kontroly, pak mu musí být v (přiměřeném rozsahu) umožněn přístup ke spisovému materiálu, který se uvedené kontroly týká.“* Jak zdejší soud zdůraznil v rozsudku ze dne 7. 7. 2011, č. j. 8 As 41/2011 - 83, který se opět týkal obdobné věci, oním *přiměřeným rozsahem* je třeba rozumět umožnění přístupu ke spisovému materiálu v takovém rozsahu, ze kterého vycházel samotný orgán cizinecké policie. Těmto požadavkům správní orgán prvého stupně vyhověl. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že tvrzení stěžovatele, že podklady související s výsledkem předmětné kontroly nebyly součástí spisu správního orgánu prvého stupně, je zavádějící.

Pokud stěžovatel dále namítá, že úřad práce při kontrole nepostupoval v souladu se zákonem o státní kontrole, zde nelze než konstatovat, že takové tvrzení je zcela obecné a nelze se jím proto věcně zabývat. Blíže stěžovatel zpochybnil toliko postup úřadu práce při identifikaci osob, které měly, dle sdělení o výsledku kontroly, v rozhodné době v Korozlukách vykonávat nelegální práci, případně zde měly neoprávněně podnikat. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel byl v podkladových listinách opakovaně identifikován osobními údaji a na ústním jednání dne 13. 5. 2009 uvedl, že v Korozlukách skutečně pracoval; tvrzení, že došlo k pochybení při jeho identifikaci, se proto jeví jako zcela účelové.

Vzhledem k tomu, že byl v dané věci naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek městského soudu zrušit (§ 110 odst. 1 věta před středníkem s. ř. s.). Jelikož však pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly mimo jakoukoli pochybnost dány důvody již v řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozsudku městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 s. ř. s.]. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem zdejšího soudu, za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud v případě, že zruší rozsudek městského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, povinen rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí soudu. O náhradě nákladů tohoto soudního řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán, který neměl celkově v soudním řízení úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení nemá. Pokud jde o procesně úspěšného stěžovatele – žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta. Na soudní poplatky stěžovatel vynaložil částku 2000 Kč [2000 Kč za žalobu; v době podání kasační stížnosti již byl osvobozen od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Ohledně nákladů zastoupení vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že v době podání žaloby (srpen 2009) zastupoval stěžovatele advokát Mgr. Marek Sedlák, od 14. 1. 2010 pak advokát Mgr. Petr Václavek. Náklady zastoupení spočívají v odměně za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti) v částce 8 400 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 4 krát 300 Kč, tedy 1200 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 9600 Kč. Blanketní kasační stížnost Nejvyšší správní soud nepovažuje za úkon právní služby, ve smyslu advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že oba zástupci stěžovatele jsou (respektive Mgr. Marek Sedlák v době zastupování stěžovatele byl), plátci daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Při výpočtu daně z přidané hodnoty je třeba přihlédnout k tomu, že dva úkony právní služby byly učiněny v roce 2009, kdy výše daně z přidané hodnoty činila 19%, a další dva úkony právní služby byly učiněny v roce 2010 a 2012, tj. v době kdy již výše daně z přidané hodnoty činila 20%. Částka daně z přidané hodnoty, vypočtená s ohledem na uvedené, činí 1872 Kč (912 Kč za úkony a náhradu hotových výdajů v roce 2009 a 960 Kč za úkony a náhradu hotových výdajů v roce 2010 a 2012). Celkem tak náklady řízení představují částku 13 472 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu